

Pravijo, da imam dobri dve leti in da nisem imel srečnega pasjega otroštva. Jaz o tem ne vem veliko, vem pa, da se vsak dan zbudim z večjim veseljem.

Moje ime je Diego

Začelo se je ...

... sredi gozda. Tam sem se znašel z mamo in sedmimi bratci in sestricami. Potem smo šli vsak svojo pot. V prvem domu sem ostal zelo malo časa. Tam ni bilo nič kaj veselo. Nisem vedel, kaj naj počnem. Ali pa nisem vedel, kako naj počnem. Skorajda vsak moj glas in gib se je ljudem zdel napačen in kmalu sem romal drugam. Pogrešal sem bližino nekoga svojega. Veliko sem lajal, tulil, grizel, hlastal in se

zaganjal v živali in ljudi, ker nisem znal drugače pokazati, da sem zelo vznemirjen, a pravzaprav ne vem, kaj bi. In tako sem šel v pasjo šolo, kot temu pravi človek.

Diego je bil skoten spomladi leta 2013 in skupaj z mamo in preostankom legla zavržen v gozdu.

V pasji šoli so rekli, da imam preveč energije. Domačim so svetovali, naj me utrudijo. In tako sem se nekaj časa zelo veliko igral in tekal za žogicami. Sprva se mi je zdelo zabavno, potem pa sem bil vse bolj utrujen. Še vedno nisem vedel, kaj naj pravzaprav sam s sabo in z vsem, kar čutim in po svoje pokažem, a me nihče zares ne razume.

Nič ni bilo prav, ne meni ne mojim ljudem, zato sem spet romal drugam. V tretji dom. Takrat sem že poznal besedo »začasni«. In tam me je končno nekdo razumel.

Diego se je letos preselil k prostovoljki Društva za zaščito živali Ljubljana, ki skrbi za njegovo zdravje, dobro počutje in odhod v primeren stalni dom.

V kopici ljudi, ki so bili bolj ali manj v moji bližini, je nekdo končno samo obstal ob meni. Moj novi človek je bil tako zelo umirjen in neprestano prisoten, da sem se zleknil in si končno upal zaspati. In sem spal. Pravijo, da tudi 20 ur in več. Ko sem se zbudil, je bil človek še vedno ob meni. Pa to še ni vse! Ko sem se odpravil raziskovat svoj novi dom, ni bilo nič narobe, ko sem pogrizel, raztrgal in raznesel 100 in eno stvar.

FOTOGRAFIJE: PETRA MOHAR

Diegov tretji začasni dom je bil popolnoma pripravljen na dvoletnega psa, ki je bil prezgodaj odvzet od matere in potrebuje vse, kar potrebuje neboljzen pasji mladiček.

Končno sem se malce sprostil. A moje tesnobe še ni bilo konec, saj me je zunaj doma čakalo nešteto (neprijetnih) presenečenj: hrup, gneča in tuji ljudje, ki niso hoteli razumeti, da potrebujem več prostora in časa, kot so mi ga pripravljene dati. Njihovi psi so jim sledili.

Moj človek se je odločil, da pomoč zame poišče nekje, kamor se je treba odpraviti z avtom. Ni nama bilo lahko. Ampak tam, na cilju, je vedno ču-do-vi-to! Resda se utrudim, ampak mi tam res prisluhnejo in se skupaj lotimo zelo zanimivih zadev, ki se jih spomnim tudi, ko sem na domačem terenu! Zdaj sem tudi zunaj veliko bolj sproščen, kot sem bil pred časom.

Diego s svojo začasno skrbnico obiskuje Turig Rugaas, priznana pasjo trenerko iz Nemčije. Po vsakem obisku v tujini zelo očitno napreduje.

O tem sicer ne vem veliko, a moj človek pravi, da so šele v nemških laboratorijih odkrili, kaj nagaja mojemu telesnemu zdravju: žleza ščitnica! Kako hecna beseda. A nič ne de, moj človek mi pripravlja slastne, zdrave obroke, ki mi skupaj z zdravljenjem, ki mi je čim bolj pisano na kožo, pomagajo do zdravega telesa in dobrega počutja.

Če te zanima več o mojih pasjih dogodivščinah, poišči spletni blog Diegov bRlog. Uživaj v poletju, jaz bom prav gotovo!

DIEGO, PASJI NORČEK

Več o Diegu izveš na: <http://diegovbrlog.blogspot.com/> in <https://www.facebook.com/diegomoonmoon>

Nuša Ema Miklavec
Društvo za zaščito živali Ljubljana
www.dzzz.si